

THE BLUE

**POVÍDKA SBOHEM
TATÍNKU**

STRANA 4-5

**RECENZE NA
KAPELU EELS**

STRANA 11

ZAHRANIČNÍ STÁŽE
ROZHOVOR S PETROU BÍLOU

STRANA 6-7

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI

Karolína Turenová, Tereza Tratinová

ve shonu každodenního života si často nevšímáme maličkostí kolem sebe. Těch drobností, které náš život dělají krásnějším a díky kterým se cítíme, že opravdu žijeme. Je to o tom zpomalit a všimnout si světa okolo nás - když se obloha promění v hezké barvy, úsměv kolemjdoucího nebo pohled na hvězdy, když se večer vracíme domů. Přítomný moment je dar, který si často necháváme protékat mezi prsty. Honíme se za zítřkem, plánujeme, co všechno musíme stihnout, přemýšlíme nad tím, co jsme mohli udělat

jinak, nebo jsme ponořeni do našich obrazovek a mezitím nám unikají malé radosti dneška.

Přítomnost je totiž jediný okamžik, který nám umožňuje něco zažít. Proto si to užívejme naplno, zkoušejme nové věci, využijme příležitosti, dělejme věci, které jsme už dlouho chtěli udělat, ale pořád je odkládáme. Abychom si za pár let, když se ohlédneme za naším životem, mohli říct, že jsme ho prožili naplno, zkusili nové věci, překonali sami

sebe a získali spoustu krásných vzpomínek.

Být tady a teď neznamená, že zapomínáme na minulost nebo přestáváme plánovat budoucnost. Znamená to, že nepromarníme věci, které máme přímo před sebou.

Věříme, že při čtení na chvíli zpomalíte a užijete si přítomný okamžik. Možná objevíte něco, co vás inspiruje, povzbudí nebo jednoduše potěší.

Přejeme vám příjemné počtení!

Thoughts

Yulia Moysh

My heart is beating loudly and slowly,
That I can't hear anything around me,
It hurts so bad, the next page story,
And my head is playing "bird set free".

It's over for us, but now we must start fight
For our future, which will start with us and always ends,
But every time I'm looking forward,
To living without you, my dear friend.

And all my nightmares under silent dreams,
And all my troubles caused by you - they're ending,
The last one glimpse, the last one piece of you,
So my heart just can die inside with trembling.

And every day we go through the same black troubles,
And every day we want to solve and pass,
But something deep inside is burning, beating,
In spite of me trying to get through this mess.

So even if you really want to start a fight,
And even if you are running away from the
end,

You will hear noise and screaming,
That forces down just lying on the land.

You want to run away, to hide from this world,
You know, that it's impossible for real,
Just keep, keep going, till the fight ends,
Cause everyone of us once must leave.

FENOMÉN ŠIPKY

Tomáš Vedral

Už tradičně je spolu s juniorským šampionátem v hokeji největší sportovní akcí v období Vánoc a Nového roku PDC mistrovství světa v šípkách. Šípky v posledních letech nabírají hlavně u mladé generace na velké oblibě, což z mistrovství světa dělá velmi globálně sledovanou akci.

Turnaj se od roku 2008 koná v Alexandra Palace v Londýně a letošní ročník proběhl od 15. prosince do 3. ledna. Šampionátu se zúčastnilo celkem 96 hráčů, včetně našeho reprezentanta Karla Sedláčka, který ale bohužel prohrál hned v prvním kole. Největší favorit na vítězství byl Luke Humphries, který turnaj ovládl rok předtím. Ve finále porazil tenkrát 16letého Luka Littlera, který se v 17 letech do okruhu největších favoritů řadil i letos.

Turnaj má speciální formát, hraje se na tzv. legy, což znamená, že hráč musí dohromady hodit 501 bodů a leg uzavřít trefeným doublem. Když hráč vyhraje legy tři, připsá si na svoje konto set. V prvním a druhém kole hráč musí vyhrát tři sety, aby vyhrál celý zápas, ve třetím a čtvrtém kole musí hráč vyhrát čtyři sety, ve čtvrtfinále pět setů, v semifinále šest setů a ve finále sedm.

Finanční rozpočet pro celý turnaj byl 2,5 milionů liber (v přepočtu cca 75 milionů korun). Turnaj probíhal až na pár překvapení podle očekávání. Jednoznačně největší překvapení byla porážka obhájce titulu Luka Humphriese, který prohrál už ve čtvrtém kole. Do semifinále se probojoval Chris Dobey, který se postavil Michaelovi Van Gerwenovi a po vyřazení Humphriese největší favorit na titul, Luke Littler, který čelil Stephenovi Buntingovi. Do finále se po shodných výhrách 6:1 dostali Van Gerwen s Littlerem.

Finále nabízelo strhující souboj, Van Gerwen, trojnásobný mistr světa a bývalá světová jednička proti finalistovi loňského šampionátu a stále ještě sedmnáctiletému klukovi Littlerovi. Littler házel hned od začátku zápasu lépe a dokráčel si k vítězství 7:3 na sety a pro finanční odměnu v podobě 500 tisíc liber (v přepočtu cca 15 milionů korun). Stal se také historicky nejmladším vítězem tohoto turnaje a překonal tím rekord právě svého finálového soupeře.

Kromě titulu mistra světa získal Littler také Ballon d'Art za nejvíce 180 bodů na turnaji, které hodil celkem 76krát a vytvořil nový rekord nejvyššího průměru v setu na tři šípky v zápase mistrovství světa. Jeho průměr činil v zápase druhého kola 140,91. 60 000 liber (v přepočtu cca 1,8 milionů korun) si odnesli Christian Kist a Damon Heta za to, že na turnaji dokázali zavřít leg na devět šipek, což je nejmenší počet, který na to stačí. Podle expertů může Luke Littler světovým šípkám dalších minimálně 35 let dominovat, takže se můžeme jen těšit na to, co tento anglický teenager v budoucnu dokáže.

Sbohem tatínku

Alice Peterková

Zazněl ten známý zvuk, když se klíče otočily v zámku a dveře zašoupaly o koberec. Tatínek je doma. Malý klučina se rozběhl přímo do jeho náruče. Pro desetiletého chlapce nebylo na světě většího hrdiny než jeho vlastní tatínek – o to víc, když pracoval u policie. Tatínek byl skutečně hrdina, jak se patří. Nerozdával pokuty, ale pátral po ztracených dětech a chytal výtržníky. Každý den, když přišel domů, vyprávěl chlapci příběhy z práce. Občas se stalo, že neměl co říct – příběh dne nebyl pro chlapcovy uši. To si pak hráli na indiány nebo stavěli závodní dráhu pro autíčka. Zatímco maminka připravovala večeři, jejich dům se plnil smíchem a vůní domova.

Jednoho dne seděl chlapec na schodech a čekal, až se tatínek vrátí domů, tak jako každý den. „To je zvláštní,“ pomyslel si, když se připozdívalo a tatínek nikde. Jako by někdo slyšel jeho myšlenky, zazvonil v kuchyni telefon. Maminka ho zvedla: „Haló?“ Chlapec věděl, že něco není v pořádku, už ve chvíli, kdy telefon zazvonil. Nemělo to žádné racionální vysvětlení. Maminka měla spoustu kamarádek, které jí často volaly, klidně to mohla být jedna z nich. Ale něco v něm křičelo, že tentokrát ne. A měl pravdu.

Volali z nemocnice. Jeho tatínek byl zraněn ve službě.

Když dorazili do nemocnice, chlapec tatínka málem nepoznal. Většina jeho obličeje byla zakrytá obvazy, oči měl zavřené a vypadal jako mumie. Maminka se bavila s doktory, zatímco chlapec se posadil na postel vedle tatínka. Jakmile to udělal, tatínkovy oči se náhle otevřely a zadívaly se na chlapce. Chlapec se polekal, protože na tom, jak se na něj tatínek podíval, bylo něco zvláštního – byl tak divoký a chladný. Tak se na něj jeho tatínek nikdy nekoukal, ani tenkrát, když pokreslil zeď nebo když naboural na kole do jeho zbrusu nového auta a udělal tam obrovský škrábanec.

„Tati?“ vydechl chlapec tiše. Ale táta nic neřekl a dál na něj upíral pohled. A pak se jeho ruka zvedla a vši silou chlapce odstrčila z postele. Ten tvrdě dopadl na studenou zem a s otevřenou pusou nevěřícně zíral na tátu. Všechno kolem něj zmlklo a nevnímal maminku ani doktory, kteří se kolem něj v mžiku seskupili.

Když odcházeli s maminkou z nemocnice, chlapec byl zmatený. Maminka mu sice řekla, že táta chlapce nepoznal, ale nezdálo se, že by tomu sama věřila. Když ale přijeli domů a chlapce do nosu praštila ta známá vůně, začal věřit, že to táta neudělal naschvál. Vždyť jeho táta by mu naschvál nic takového neudělal.

O dva týdny později se tátova rekonvalescence přesunula domů. Vypadal jinak, než když ho chlapec viděl naposledy – už neměl obvázaný obličej. Absence obvazů ukázala nepěknou spálenou kůži na levé straně obličeje. Přestože se už neopakovala žádná podobná situace jako z nemocnice, život se změnil. Táta byl zamlklý a celý den trávil v posteli. Zpočátku se chlapec snažil dělat všechno jako dřív. Hrál si v obýváku, kreslil obrázky a doufal, že táta brzy zase začne vyprávět své příběhy. Maminka chlapci vysvětlovala, že tátovi není dobře: „Dej tomu čas, zlatíčko, už brzy bude všechno lepší,“ říkala vždy, když chlapec už nevydržel hrát hrdinu a z očí se mu začaly rorit slzy.

Čas ale nepomohl. Táta sice přestal trávit tolik času v posteli, zato začal chodit do hospody. Zazněl ten už známý zvuk, jak si klíče hledají cestu do zámku a několikrát skončí ve slepé uličce, pak hlasité zabušení do dveří a další pokus dostat klíče do zámku. Povedlo se. Dveře se s ránou rozletí. Otec už je doma. Nikdo ho nevítá.

Maminka je v kuchyni. Otec projde chodbou za ní. Maminka chlapce uložila ke spaní už dávno, ten ale neminul otcův příchod a teď sedí nad schody a poslouchá, co se děje v kuchyni. „Já si to nevybral, slyšíš?“ křičel otec. Slyšel, jak maminka hlasitě vzlyká a horečně se otcí omlouvá: „Já vím, já vím. Promiň.“ Najednou rána. Maminka vykřikla. Chlapec sebou škubl. Rodiče se hádali, už se to stalo denním pořádkem, ale ještě nikdy otec maminku neuhodil. Další rána – bylo slyšet, jak se sklo roztržilo po podlaze.

Chlapec už to nevydržel jen poslouchat. Seběhl ze schodů a vběhl do kuchyně. Otec tlačil maminku ke zdi a všude kolem nich byly střepy. Chlapec zakřičel: „Stop!“ Do té chvíle si ho ani jeden z rodičů nevšiml a oba jeho přítomnost zaskočila.

„Vrať se do pokoje!“ zavrčel na chlapce otec. Chlapec sebou škubl, ale neodešel. „Dělej!“ zařval a pustil maminku, jeho pozornost se přesunula na chlapce. Drobné ustupující krůčky se začaly měnit v dlouhé kroky, pak se chlapec otočil a co nejrychleji pádil do pokoje, kde za sebou zavřel dveře a propadl v nekontrolovaný nárek.

Malá postava chlapce se třásla pod vlnou zoufalství a smutku na koberci. Chlapci probíhal hlavou obraz jeho maminky, skrčené u zdi, a nad ní otce s rukou ve vzduchu, připraveného uštědřit další ránu. Taky slyšel křik, ale i smích – vzpomněl si, jaký býval jeho tatínek, jak mu vyprávěl příběhy a nosil ho na zádech. To všechno ale ještě víc bolelo, protože to všechno ztratil. A jak tak ležel a z očí mu dál tekly proudy slz a jeho dech byl stále nepravidelný, chlapec si uvědomil, že jeho hrdina už neexistuje.

ilustrace: Sofia Schwabova

ZAHRANIČNÍ STÁŽE NA SEUP – JAK TO VŠECHNO ZAČALO?

Anežka Kučerová

Jak vznikla myšlenka zavést zahraniční praxe na vaši škole a jaké byly první kroky k jejich realizaci?

Zahraniční praxe na naší škole začaly v roce 2014, kdy se realizovaly první stáže v Německu. Impulzem byla spolupráce s koordinačním centrem Česko-německých výměn mládeže Tandem Plzeň, které jsem znala díky studiu na Západočeské univerzitě. Před mým nástupem na školu v roce 2010 zde probíhaly pouze zájezdy přes cestovní kanceláře, ale žádné výměnné pobyty pro žáky. Díky Tandemu Plzeň jsem v roce 2013 navázala kontakt se školou v německém Rotenburgu a 2014 se realizovaly první stáže žáků. S touto školou spolupracujeme dodnes.

V následujících letech jsme chtěli vysílat žáky i do jiných destinací, zejména anglicky mluvících zemí. Navázali jsme tedy spolupráci s agenturou, která nám pomohla s projektovou žádostí. Žáci následně v roce 2015 vyjeli do Velké Británie a pokračovala spolupráce s Německem.

Po čase jsme si však projekty začali psát sami, což nám otevřelo dveře do dalších destinací, jako Španělsko, Francie, Belgie, Malta nebo nyní

Nizozemsko a Rakousko.

Od roku 2020 máme akreditaci v programu Erasmus+, což zajišťuje stabilní financování a flexibilitu při hledání nových partnerů. Naším cílem je celoevropský záběr a zapojení co nejvíce studentů do kvalitních stáží.

Jak probíhal první rok zahraničních praxí?

Na začátku jsme vlastně moc nevěděli, do čeho jdeme. Měli jsme za sebou jeden rok spolupráce v rámci konsorcia, které řídilo Koordinační centrum česko-německých výměn mládeže Tandem. To nám hodně pomáhalo a mě to nastartovalo, že v tom určitě musíme pokračovat i po své linii.

Co bylo na začátku náročné? Asi nastavení financování a všech procesů kolem projektu a zahraničních praxí. Jako státní organizace fungujeme v korunách, ale projekty běží v eurech. Bylo potřeba vytvořit vnitřní procesy, které budou pro

administraci projektu dobré, ale i pro ekonomické oddělení, kterému touto projektovou činností nabyla velká agenda. Výzvou také bylo, postavit kolem sebe tým lidí, kteří budou ochotni spolupodílet se na přípravných aktivitách a dát do toho kus ze sebe.

V prvních letech jsme také hodně spolupracovali se zahraničními agenturami, které nám zajišťovaly přijímající organizace pro naše žáky. Ty nám často naslibovaly vše možné, ale v praxi často realita neodpovídala tomu, co bylo slíbeno. Pozice nebyly v souladu s profilem, náplň práce neodpovídala očekáváním. Bylo tedy nutné, aby na začátek stáží vždy jela doprovodná osoba, která ověřila, že je vše v pořádku. Postupně se snažíme od agentur odpoutat, protože jejich služby nás stojí nemalé prostředky.

Mým cílem je mít přímé partnery, a proto je hledáme přes partnerské školy. Ty nám pomáhají zajišťovat firmy, protože samy organizují podobné stáže a lépe rozumí našim potřebám. Je to ale náročné na komunikaci. Tyto školy vysílají své žáky zase recipročně do Prahy, a to je další nemalá agenda, která se zajištěním těchto stáží souvisí.

Hodně bych ocenila, kdyby se do těchto procesů mělo zájem zapojit více učitelů, mohli bychom mít víc partnerských organizací a také více stáží pro žáky. Ale já je chápu, protože je to opravdu balík práce navíc.

Jaké byly vaše největší výzvy, které jste musela překonat?

Je jich hodně, ale mezi ty největší patří definitivně covid, brexit a výběrové řízení žáků na praxe.

foto: Anežka Kučerová

V době covidu se vše ze dne na den zastavilo. Měli jsme nakoupeny letenky, vybrané žáky, zajištěná ubytování a nikdo nemohl nikam vycestovat. Požádali jsme tedy okamžitě o prodloužení projektu a doufali, že se vše bude realizovat na podzim 2020. Mezitím jsme dostali další schválený projekt pro rok 2021. Na podzim 2020 nebylo možné realizovat stále nic, a tak se nám dva projekty spojily do jednoho a do toho přišel brexit a my měli v Británii naplánováno 20 stáží! Bylo nutné rychle hledat alternativy jinde a v roce 2021 zajistit stáže pro 80 žáků! Našli jsme skvělého partnera na Maltě, což nám zásadně pomohlo vyřešit situaci s brexitem.

Covidová omezení se ale strašně protahovala a cestovat se mohlo, a to jen s řadou omezení, až od července 2021. Žáci vyjížděli v různých skupi-

nách a termínech do Španělska, na Maltu, do Německa a do Francie. To byla opravdu výzva a z toho léta si nepamatuji nic. Byla jsem pořád v práci, s někým na telefonu, mám to dost v mlze. Jsem ale strašně ráda, že jsme vše realizovali a nic jsme z grantových prostředků nemuseli vracet. Patřili jsme tímto k velmi málo školám v ČR, kterým se to takto povedlo.

Co mě do dnes stále mrzí, že jeden ročník, který byl vybraný, ale kvůli covidu nakonec vůbec neodjel. Druhá věc, která mi je velmi líto, byl odchod Velké Británie z Evropské unie, neboť jsme tam měli skvělé partnery, pracovní pozice a stáže tam byly velmi kvalitní.

Další velkou výzvou je rozhodně období výběrového řízení žáků na praxe. Pro mě je to náročné, protože míst je omezený počet, ale skvělých dětí, které by si stáž zasloužily, je mnohem více. Jsou to děti, které by bez problémů vše zvládly, byly by výborné a získaly by spoustu nových dovedností. Bohužel nemáme tolik finančních prostředků, a to mě moc mrzí. Víím, že by tyto prostředky padly na úrodnou půdu a děti by z toho měly velký užitek. Proto z každého místa navíc, které se mi podaří zajistit, mám velkou radost.

Zájem o stáže v posledních letech určitě vzrostl. Škola má i díky absolventům stáží skvělou pověst, což mě těší. Na začátku takové povědomí nebylo, ale teď se k nám na školu hlásí studenti i kvůli tomu, že vědí o možnosti vyjet na zahraniční praxi.

Když jsme teda u toho přijímacího řízení, je nějaká možnost, jak si mohou studenti získat plusové body a větší šanci na vybrání? Věřím, že tato otázka určitě zajímá hodně studentů.

Pokud jde o výběrové řízení, je to skutečně taková tajemná alchymie. Snažím se to vysvětlit i rodičům

studentů, kteří se nedostali. Výběrové řízení není měřitelné žádnými konkrétními parametry. Z dlouhodobého hlediska jsme zjistili, že studenti, kteří mají samé jedničky a jsou velmi zaměřeni pouze na své výsledky, často nejsou ideálními kandidáty pro stáže. Tím nechci říct, že tito studenti automaticky nejedou, ale zkrátka není všechno měřitelné jen podle známek.

Už na začátku jsme zjistili, že výběr je kombinací různých faktorů, které tvoří finální rozhodnutí. Patří sem například pravidelnost docházky, odevzdávání úkolů, přístup k práci a ochota zapojit se do dalších aktivit, které škola nabízí. Na druhou stranu ale není pravda, že pokud budu členem PR týmu, automaticky získám stáž. Takové informace tu nějaký čas skutečně byly, ale není tomu tak.

Celý proces je velmi obtížný a zahrnuje jak osobnostní charakteristiky, tak i studijní výsledky, které tvoří celkový obraz studenta. V tomto rozhodovacím procesu hraje velkou roli třídní učitel, který sice nemá poslední slovo, ale jeho názor je velmi důležitý. Konečné rozhodnutí je konsenzus celé výběrové komise, která to posuzuje, což je obvykle pět lidí.

Můžete se s námi podělit o nějaké zajímavé příběhy nebo úspěchy studentů, kteří se těchto praxí zúčastnili?

Zážitků je spousta, od toho, že někomu nedorazil kufr do Birminghamu, ujel vlak do Bruselu, neměl peřinu na ubytování až po ukradenou peněženku.

Pamatuju si, jak mi volala jedna studentka a říkala: „Paní Bílá, ...“

* pokračování rozhovoru najdete na našich webových stránkách theblue.cz

Děkujeme moc za váš čas a odpovědi do rozhovoru. Je něco, co byste ještě chtěla zmínit?

Chtěla bych poděkovat celému týmu, který mi každý rok s organizací těchto stáží pomáhá, všem doprovodným osobám, které se kdy tohohle zahraničního cirkusu účastnily, a zejména paní Sečkařové, Froltové, Čepelkové a naší nové posile Jiřině Mrkvičkové. Bez nich by to nešlo.

Největší díky ale patří panu řediteli, který nám umožňuje tyto projekty na škole realizovat. Bez jeho otevřenosti, podpory a nadhledu by to vůbec nebylo možné.

A samozřejmě bych chtěla popřát současným třetákům hodně štěstí a úspěchů na jejich zahraničních praxích. Moc se těším na spolupráci.

Volby do Evropského parlamentu

Nárůst počtu europoslanců, silná volební účast v České republice i nové frakce

Filip Lupa

Před osmi měsíci a třemi dny se uzavřely volební místnosti po celé Evropě, aby se spočítaly hlasy evropských voličů, a tím se vybrali noví zástupci občanů v Evropském parlamentu, známí jako europoslanci. Oproti minulému parlamentnímu cyklu se počet europoslanců zvedl z 705 na 720, čímž se reagovalo na změny evropské populace. Jednou ze zemí, které tímto získaly o europoslance navíc, bylo nám blízké Slovensko. České republice zůstalo 21 mandátů. Který stát měl největší volební účast? Který naopak nejmenší? Které frakce si polepšily, které zhoršily a která se úplně rozpadla? Jak na tom ve všech důležitých statistikách je Česká republika? Na všechny tyto otázky najdete odpověď v tomto článku.

Volby do Evropského parlamentu se konaly 6.– 9. června 2024, přičemž poslední voličské místnosti se uzavřely v Itálii. Tyto volby se staly volbami s největší průměrnou volební účastí od roku 1994. Průměrná volební účast se zastavila na 50,74 % a jen těsně přesáhla volby z roku 2019. Ty zaznamenaly průměrnou volební účast 50,66 %.

Česká republika si sama o sobě polepšila volební účastí, a to je moc dobře. V České republice se totiž volební účast u voleb do Evropského parlamentu stávala opakovaně jednou z nejmenších. Volby v roce 2024 měly 36,45% účast. To sice je podprůměr, ale nárůst oproti volbám minulým byl necelých 8 %. To je opravdu dobrý nárůst a velmi dobrý výsledek. Jedno specifikum voleb do Evropského parlamentu je jejich různorodost. Proto v EU najdeme i státy, které mají účast povinnou. Jedním z těchto států je Belgie, která zaznamenala největší volební účast vůbec, a to 89,01 %. Naopak nejmenší volební účast zaznamenal nejmladší člen Evropské unie, Chorvatsko, s 21,35% volební účastí.

V legislativním období 2019–2024 došlo ke změně i ve frakcích. Frakce jsou politické skupiny v Evropském parlamentu. Tyto skupiny nejsou organizovány podle státní, ale podle politické příslušnosti. Europoslanci jsou tak sice z různých zemí, ale politicky jsou si blízko a zastávají podobné názory. V minulém volebním období frakcí bylo 7. Dnes bychom jich našli v parlamentu 8.

Největší frakcí je nadále Evropská lidová strana (EPP). Ta se z minulých 179 europoslanců posunula na 188 europoslanců. Zde najdeme 5 Čechů. Jsou jimi Luděk Niedermayer a Ondřej Kolář za TOP 09, Danuše Nerudová a Jan Farský za STAN a Tomáš Zdechovský za KDU-ČSL. Odsud mimo jiné pochází jak předsedkyně Evropské komise (Ursula Von der Leyen), tak předsedkyně Evropského parlamentu (Roberta Metsola).

Druhá největší frakce v Evropském parlamentu je S&D. Ta naopak ztratila 2 europoslance a momentálně má 136. V této frakci nevystupuje žádný český europoslanec.

Frakce Evropských konzervativců a reformistů (ECR) si polepšila o 9 europoslanců a momentálně je 4. největším subjektem v Evropském parlamentu. Jejími členi jsou i tři zvolení europoslanci za ODS, Alexandr Vondra, Veronika Vrečianová a Ondřej Krutílek. ODS patří do ECR dlouhodobě, takže tady se nestalo žádné velké překvapení.

Renew Europe byla do voleb třetí největší frakcí, ale po volbách se počtem europoslanců v parlamentu dostala až na 5. místo. Ztráta 21 europoslanců je velice krutá. Za touto změnou nestály jen volby jako takové, ale rozhodnutí několika členů si založit frakci novou, která pro ně bude více vyhovující. Jedním z těchto členů bylo i ANO. Momentálně zde nepůsobí žádný český europoslanec.

Frakce, která pravděpodobně ztratila nejvíce poslanců kvůli volbám, nikoli kvůli povolebnímu tvoření nových frakcí je frakce GREENS/EFA. Zelení, jak se jim říká, ztratili 17 poslanců. Jakožto frakce složená hlavně ze zelených a liberálních politických stran, její neúspěch můžeme připisovat hlavně celkovému nárůstu konzervativců v EU a Green Deal, který byl jedním z největších témat těchto evropských voleb. V této frakci je přítomna nejmladší česká europoslankyně Markéta Gregorová za Českou pirátskou stranu.

Jediné frakci, které se technicky nezměnilo pořadí v žebříčku frakcí podle počtů europoslanců je frakce The Left. Jak už název napovídá, The Left je levicová frakce a v tomto období se jí počet europoslanců zlepšil o 9 na 46. V této frakci nenajdeme žádného českého europoslance.

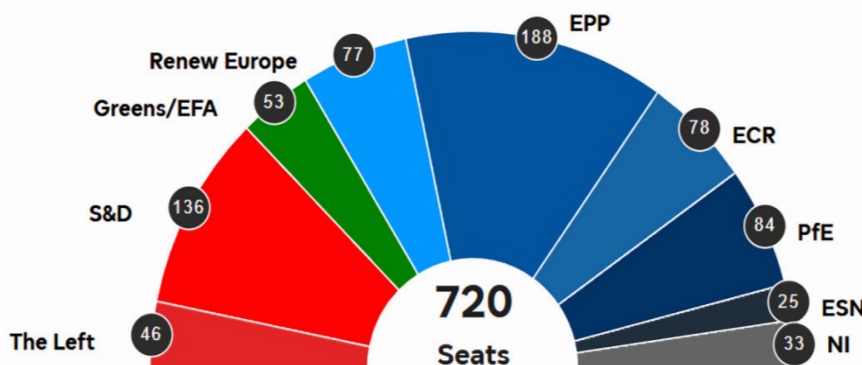
V Evropském parlamentu nám vznikly i frakce nové.

Úplně novou frakcí se stali i Patrioti pro Evropu. Jejich velká část je bývalými členy RENEW a celkově má momentálně v Evropském parlamentu 84 křesel. Tato nová frakce byla založena maďarským premiérem Viktorom Orbánem (Fidesz), bývalým rakouským ministrem vnitra Herbertem Kicklem (FPÖ) a bývalým českým premiérem Andrejem Babišem (ANO). Tato frakce má největší české zastoupení, a to rovnou s devíti. Samozřejmě je zde zakládající strana ANO. Ta zvítězila v českých volbách a má rovnou sedm europoslanců. V Patriotech působí Klára Dostálová, Jaroslav Bžoch, Ondřej Knotek, Jana Nagyová, Jaroslava Pokorná Jermanová, Ondřej Kovařík a Tomáš Kubín. Doplnují je dva europoslanci nominovaní za Přísahu a Motoristé. Těmi jsou Filip Turek a Nikola Bartůšek.

A co když vám žádná z těchto frakcí nevyhovuje? Stanete se nezařazeným poslancem. Ti v konečném měřítku nemají velkou váhu. Do nezařazených poslanců patří rovnou dva čeští. Jsou jimi Kateřina Konečná a Ondřej Dostál, kteří kandidovali za koalici STAČILO. Těchto nezařazených poslanců je momentálně 33.

Berte na vědomí, že europoslanec či politická strana může kdykoliv frakci opustit. Mohla by teoreticky vzniknout další frakce, a tak by věci byly zase trochu jinak.

Autor je součástí týmu EPAS: Vyslaneckých škol Evropského parlamentu ve školním roce 2024/2025

ROVNÉ PŘÍLEŽITOSTI

Tereza Trantinová

Vzpomenete si na šanci, kterou jste (ne)dostali? Každý z nás zaujme nějaký postoj v určité situaci. Tento postoj ovlivňuje naše vzorce chování, určitě se do něj také promítne genetická výbava a chování v sociální skupině, ve které žijeme. Třeba se vám někdy stalo, že jste se dostali do vypjatější situace a zdálo se vám, že jsou k vám ostatní nespravedliví, nechtějí vám pomoci nebo se od vás odvracejí. Ti ostatní by měli jinou příležitost, někdo by nad nimi třeba držel ochrannou ruku. Nebo naopak nad vaším trápením mávnou rukou nebo dělají, jakože problém nevidí. Právě klapky na očích většinou mohou za to, že nám něco uniká, i když to leží na dosah ruky. Stimulují náš strach z nového vystoupení z naší komfortní zóny.

Je otázkou, jestli naplňujeme rovné příležitosti ve vzdělávání už tím, že je např. základní vzdělávání povinné. Střední škola je výběrovou záležitostí, a jak je každému z nás známo, závisí na úspěšném absolvování přijímacího řízení. Ale upřímně, cítili jste sami u sebe pocit spravedlnosti a šance jen získáním místa v lavici? Byla získaná známka to, čím jste se skutečně cítili docenění? Nebo ten pravý pocit naplnění a sebehodnoty přišel ve chvíli, kdy se nám podařilo obhájit své místo v kolektivu, překonat strach, říct svůj vlastní názor na nějakou otázku?

Rovné příležitosti podporují také dobré klima a pohodu ve třídě. Škola není příležitost, škola příležitosti vytváří. Podle amerického úřadu pro sčítání lidu žilo k 1. listopadu 2021 na Zemi 7,9 miliardy lidí. A každý člověk je jiný. Každý potřebuje jiné podmínky pro svůj růst, své vzdělávání, své zájmy. Každý má ale právo na stejné podmínky, ony zmiňované rovné příležitosti.

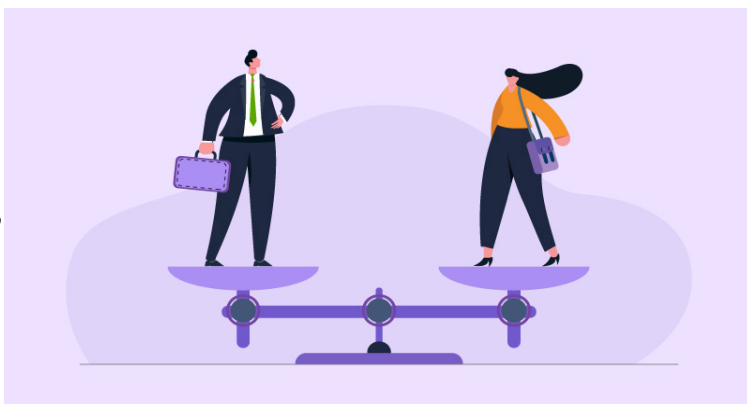

foto: vantagecircle.com

Jinými slovy rovná příležitost nekončí tím, že dostaneme žáky do školy. Smyslem je vytvořit prostředí, kde se cítíme dobře, pocítujeme vlastní wellbeing a rosteme. Otevíráme se novým „světům“ a příležitostem. To je to, co nás žene dopředu.

EELS

BEING DEAD

Jáchym Zeman

Being Dead jsou paradoxně mnohými považováni za jednu z nejživějších kapel dnešního, včerejšího i zítřejšího Texasu. Pokud jste o nich neslyšeli, není se čemu divit, jelikož se kapela zdržuje převážně v domácích klubech, a přece jen popularitou zrovna neoplývá. Falcon Bitch a Shmoofy už spolu vystupují po sedm let a jejich přístup ke psaní se neustále mění. Tvrdí, že jejich melodie vycházejí v podstatě z dobrého kamarádství. Tentokrát zvládli ve studiu pobýt jen velmi krátkou dobu, a dokonce se tohle duo přeměnilo v trio a na živých představeních je navíc součástí Being Dead také basistka Nicole Roman-Johnston. Being Dead mají speciální vlastnost – perfektně přenáší pomocí skladeb svou energii i náladu na posluchače. V novém albu EELS se mezi tyto nálady vedle dobrosrdečnosti a přátelskosti řadí úzkost a nálady potměšilé. Původní nápad kapely byl napsat hravé a kreativní písně o monstrech, sexy duších holek a zase o zvířatech. Žánr EELS se pohybuje okolo garage punku, indie rocku, lo-fi, indie popu a psychedelie. Většina písní je navíc vyskládána z několika melodií a neдрží se žádné hlavní. To albu přidává na lidskosti. Jak už jsem zmínil, EELS jsou značně temnější než dosavadní alba. Jsou zde písně, které v sobě nenesou ani nádech energie elektrických otevřených kytar a bicích, a písně, které by bylo možné na popud táhnoucího se rytmu označit za žalozpěvy. Další písničky vzešly z jamování nebo se postupně vyvinuly až po klubech, kde se do nich vryl ten správný duch. Snad kapele vydrží žádoucí temperament, protože k tomu největšímu se teprve schyluje.

Výběr dalších nejlepších alb roku 2024 podle Jáchyma Zemana:

Clairo – Charm (Bedroom Pop/Sophisti-Pop)

St. Vincent – All Born Screaming (Art Rock/Neo-Psychedelia)

Mt. Eerie – Night Palace (Slacker Rock/Avant-Folk)

Loveblaster – The Way Things Work (Slowcore/Shoegaze)

STUDENTSKÝ DVOUMĚSÍČNÍK,

KTERÝ TI PŘINÁŠÍ ZÁBAVNÉ
A ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY PSANÉ
NAŠIMI STUDENTY

SLEDUJTE NÁS NA
INSTAGRAMU
@the_blue_seup

Sledovat

Šéfredaktorky: Tereza Trantinová a Karolína Turenová; redakce: Anežka Kučerová (M4A), Jáchym Zeman (M2A), Tomáš Vedral (M2A), Yulia Moysh (R2A), Alice Peterková (M1A), Tereza Trantinová (R2A), Filip Lupa (P2B); grafika: Karolína Špitálská (M2A), Tomáš Vedral (M2A), Adéla Boubelíková (M2A), Alena Radiměřská (M3A), Elen Dittrichová (M2A), Kryštof Polívka (M1A), Sofia Schwabová (M1A), David Borovička (M2A); jazykové korektury: Markéta Vocásková (G1A), Tomáš Bělohávek (M1A), Filip Malý (R2A), Jiřina Kohoutová (R2A)

redakční rada: JUDr. Milan Janoušek, Mgr. Jakub Pavlovský, Mgr. Alena Polcarová